

Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (prvo prošireno vijeće)

22. ožujka 2023. *

„Okoliš – Uredba (EU) br. 517/2014 – Fluorirani staklenički plinovi – Elektronički registar kvota za stavljanje fluorougljikovodika na tržište – Poduzeća s istim stvarnim vlasnikom – Jedinствeni proizvođač ili uvoznik – Akt koji negativno utječe – Pravni interes – Dopuštenost – Zahtjev za prilagodbu tužbe – Nedopuštenost – Prigovor nezakovitosti – Tumačenje provedbene uredbe u skladu s osnovnom uredbom – Komisijina provedbena ovlast”

U predmetima T-825/19 i T-826/19,

Tazzetti SpA, sa sjedištem u Volpianu (Italija), koji zastupaju M. Condinanzi, E. Ferrero i C. Vivani, odvjetnici,

tužitelj u predmetu T-825/19,

Tazzetti SA, sa sjedištem u Madridu (Španjolska), koji zastupaju M. Condinanzi, E. Ferrero i C. Vivani, odvjetnici,

tužitelj u predmetu T-826/19,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju G. Gattinara i E. Sanfrutos Cano, u svojstvu agenata,

tuženika,

OPĆI SUD (prvo prošireno vijeće),

u sastavu, tijekom vijećanja: M. van der Woude, predsjednik, H. Kanninen (izvjestitelj), N. Póltorak, O. Porchia i M. Stancu, suci,

tajnik: P. Nuñez Ruiz, administratorica,

uzimajući u obzir pisani dio postupka u svakom od postupaka,

nakon rasprave održane 10. svibnja 2022. u čiju svrhu su spojeni predmeti T-825/19 i T-826/19,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: talijanski

Presudu¹

- 1 Svojim tužbama podnesenima 4. prosinca 2019. na temelju članka 263. UFEU-a, tužitelj u predmetu T-825/19, društvo Tazzetti SpA i tužitelj u predmetu T-826/19, društvo Tazzetti SA, zahtijevaju poništenje, s jedne strane, odluka iz triju dopisa Europske komisije od 27. i 30. rujna 2019. te iz dvaju dopisa od 6. i 20. studenoga 2019., donesenih na temelju Provedbene uredbe Komisije (EU) 2019/661 od 25. travnja 2019. o osiguravanju neometanog funkcioniranja elektroničkog registra kvota za stavljanje fluorougljikovodika na tržište (SL 2019., L 112, str. 11.) i, s druge strane, Provedbene odluke Komisije (EU) 2020/1604 od 23. listopada 2020. o utvrđivanju referentnih vrijednosti, u skladu s Uredbom (EU) br. 517/2014 Europskog parlamenta i Vijeća o fluoriranim stakleničkim plinovima, za razdoblje od 1. siječnja 2021. do 31. prosinca 2023. za svakog proizvođača ili uvoznika koji je fluorougljikovodike zakonito stavio na tržište Unije od 1. siječnja 2015., kako je prijavljeno u skladu s tom uredbom (SL 2020., L 364, str. 1.).

[omissis]

III. Postupak i zahtjevi stranaka

- 33 Talijansko društvo u tužbi u predmetu T-825/19 od Općeg suda u bitnome zahtijeva da:
- poništi odluku iz prvog dopisa od 27. rujna 2019.;
  - poništi odluku iz drugog dopisa od 27. rujna 2019.;
  - poništi odluku iz dopisa od 30. rujna 2019.;
  - poništi odluku iz dopisa od 6. studenoga 2019., među ostalim i osobito u dijelu koji se odnosi na određenje društva Tazzetti SARL kao jedinstvenog deklaranta;
  - poništi odluku iz dopisa od 20. studenoga 2019.;
  - naloži Komisiji snošenje troškova.
- 34 U podnesku kojim se prilagođava tužba, podnesenom 18. siječnja 2021., talijansko društvo od Općeg suda osim toga zahtijeva da poništi Provedbenu odluku 2020/1604.
- 35 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:
- odbaci tužbu kao nedopuštenu;
  - podredno, odbije tužbu kao neosnovanu;
  - naloži tužitelju snošenje troškova.
- 36 Rješenjem od 17. prosinca 2020. Opći sud odgodio je odluku o prigovoru nedopuštenosti koji je Komisija istaknula na temelju članka 130. stavka 1. Poslovnika Općeg suda do odluke o meritumu.

¹ Navedene su samo one točke presude za koje Opći sud smatra da ih je korisno objaviti.

- 37 U predmetu T-826/19 španjolsko društvo svojom tužbom od Općeg suda u bitnome zahtijeva da:
- poništi odluku iz prvog dopisa od 27. rujna 2019.;
  - poništi odluku iz drugog dopisa od 27. rujna 2019.;
  - poništi odluku iz dopisa od 30. rujna 2019.;
  - poništi odluku iz dopisa od 6. studenoga 2019.;
  - poništi odluku iz dopisa od 20. studenoga 2019.;
  - naloži Komisiji snošenje troškova.
- 38 U podnesku kojim se prilagođava tužba, podnesenom 6. siječnja 2021., španjolsko društvo od Općeg suda osim toga zahtijeva da poništi Provedbenu odluku 2020/1604.
- 39 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:
- odbaci tužbu kao nedopuštenu;
  - podredno, odbije tužbu kao neosnovanu;
  - naloži tužitelju snošenje troškova.
- 40 Rješenjem od 17. prosinca 2020. Opći sud odgodio je odluku o prigovoru nedopuštenosti koji je Komisija istaknula na temelju članka 130. stavka 1. Poslovnika do odluke o meritumu.

IV. Pravo

[*omissis*]

B. Tužbe protiv drugog dopisa od 27. rujna 2019., dopisa od 30. rujna 2019. i dopisa od 20. studenoga 2019.

[*omissis*]

2. Meritum

- 129 U potporu svojem zahtjevu za poništenje pobijanih akata tužitelji ističu osam tužbenih razloga. Navedeni tužbeni razlozi u bitnome su istovjetni u objema tužbama.
- [*omissis*]
- 131 Ispitivanje valja započeti prvim i drugim tužbenim razlogom u obama predmetima i razmotriti ih zajedno.

- 132 Kao prvo, tužitelji u bitnome tvrde da, ako se članak 7. stavak 1. Provedbene uredbe 2019/661 tumači u skladu s odredbama Uredbe br. 517/2014, na njih ne treba biti primijenjeno pravilo jedinstvenog proizvođača ili uvoznika, tako da su pobijani akti nezakoniti.
- 133 Kao drugo, pod pretpostavkom da Opći sud odbije prigovor koji se temelji na usklađenom tumačenju, tvrde da treba prihvatiti prigovore nezakonitosti istaknute u dvjema tužbama protiv članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661, ne primijeniti navedeni članak i slijedom toga poništiti pobijane akte.

a) Prigovor koji se temelji na tumačenju članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661 u skladu s Uredbom br. 517/2014

- 134 Kao prvo, valja istaknuti da je Opći sud presudio da, iako se primjenom ustaljene sudske prakse provedbena uredba mora, ako je to moguće, tumačiti u skladu s odredbama osnovne uredbe, ta se sudska praksa ne primjenjuje kada je riječ o jasnoj i nedvosmislenoj odredbi provedbene uredbe koju, prema tome, ne treba tumačiti. U suprotnom slučaju bi načelo usklađenog tumačenja tekstova sekundarnog prava Unije služilo kao temelj za tumačenje te odredbe *contra legem*, što se ne može prihvatiti (vidjeti presudu od 15. rujna 2021., Daimler/Komisija, T-359/19, EU:T:2021:568, t. 92. i navedenu sudsku praksu).
- 135 Provedbena uredba 2019/661, koja je prema svojem naslovu provedbena uredba, temelji se, u skladu sa svojim uvodnim izjavama, na Uredbi br. 517/2014, a osobito na članku 17. stavku 2. navedene uredbe. Iz toga proizlazi da je Provedbena uredba 2019/661 uredba za provedbu Uredbe br. 517/2014. Prema tome, gore navedena sudska praksa primjenjuje se u okviru odnosa između tih dviju uredbi.
- 136 Kao drugo, s jedne strane, na temelju članka 16. stavka 1. Uredbe br. 517/2014, proizvođači i uvoznici koji su prijavili da su na tržište stavljali HFC-ove između 2009. i 2012. (u daljnjem tekstu: dugogodišnji poduzetnici) imaju pravo na referentnu vrijednost utvrđenu provedbenom odlukom donesenom najkasnije 31. listopada 2014.
- 137 U skladu s člankom 16. stavkom 2. Uredbe br. 517/2014, proizvođači i uvoznici koji nisu prijavili stavljanje HFC-a na tržište između 2009. i 2012. (u daljnjem tekstu: novi sudionici) mogu izjaviti imaju li namjeru staviti HFC-ove na tržište u sljedećoj godini.
- 138 Iz članka 16. stavka 3. Uredbe br. 517/2014 proizlazi da Komisija najkasnije do 31. listopada 2017. i svake tri godine nakon toga ponovno izračunava referentne vrijednosti za proizvođače i uvoznike iz stavaka 1. i 2. navedenog članka, koji su prijavili stavljanje HFC-a na tržište od 1. siječnja 2015. Stoga, počevši s 2017. godinom, utvrđuje se referentna vrijednost kako za dugogodišnje poduzetnike tako i za nove sudionike koji su tijekom predmetnog razdoblja stavili na tržište HFC-ove (vidjeti u tom smislu presudu od 16. lipnja 2021., Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji/Komisija, T-126/19, EU:T:2021:360, t. 62.).
- 139 S druge strane, u skladu s člankom 7. stavkom 1. Provedbene uredbe 2019/661, proizvođači i uvoznici koji ulaze u područje primjene članka 16. stavka 2. Uredbe br. 517/2014 kao i oni koji ulaze u područje primjene članka 16. stavka 3. navedene uredbe podliježu određenim pravilima jer imaju istog stvarnog vlasnika. Naime, prvi se smatraju jedinstvenim deklarantom, a drugi jedinstvenim proizvođačem ili uvoznikom.

- 140 U ovom je slučaju nesporno da su tužitelji prijavili da su od 1. siječnja 2015. stavljali na tržište HFC i da se stoga na njih primjenjuje postupak ponovnog izračuna referentnih vrijednosti, predviđen člankom 16. stavkom 3. Uredbe br. 517/2014. Tvrde da se protiv njih nije trebalo pozvati na članak 7. stavak 1. Provedbene uredbe 2019/661 tumačen u skladu s Uredbom br. 517/2014, jer su oni dugogodišnji poduzetnici i da tu odredbu treba primijeniti samo na nove sudionike.
- 141 Naime, kao što to ističe Komisija, iz teksta članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661 jasno i nedvosmisleno proizlazi da se ta odredba primjenjuje kako na nove sudionike koji podnose prijave u skladu s člankom 16. stavkom 2. Uredbe br. 517/2014 tako i na sve proizvođače i uvoznike na koje se primjenjuje postupak ponovnog izračuna referentnih vrijednosti predviđen člankom 16. stavkom 3. Uredbe br. 517/2014 i da, kada je riječ o potonjima, nije predviđena nikakva iznimka za dugogodišnje poduzetnike.
- 142 Slijedom toga, kad bi se prihvatilo tumačenje u skladu s Uredbom br. 517/2014 za koje se zalažu tužitelji, ono bi služilo kao temelj za *contra legem* tumačenje članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661, a to se ne može dopustiti.
- 143 Slijedom toga treba odbiti argument tužiteljâ koji se temelji na tumačenju članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661 u skladu s Uredbom br. 517/2014.
- 144 Stoga valja ispitati prigovore nezakonitosti Provedbene uredbe 2019/661 koji su istaknuti u dvjema tužbama.

b) Prigovori nezakonitosti

- 145 Najprije, valja ukazati na to da su tužitelji na raspravi tvrdili da se prigovori nezakonitosti istaknuti u dvjema tužbama temelje na povredi članka 16. stavka 5. i članka 17. stavka 2. Uredbe br. 517/2014, članka 291. UFEU-a te načela proporcionalnosti.
- 146 Komisija tvrdi da se tužitelji u svojim pismenima u potporu svojim prigovorima nezakonitosti nisu pozvali na načelo proporcionalnosti.
- 147 Najprije valja ispitati argumente tužiteljâ koji se temelje na povredi članka 17. stavka 2. Uredbe br. 517/2014 i članka 291. UFEU-a, čije postojanje u pismenima tužiteljâ Komisija ne osporava.
- 148 Tužitelji ističu da, iako je Komisijina provedbena ovlast na temelju članka 17. Uredbe br. 517/2014 ograničena na funkcioniranje registra HFC-a, člankom 7. stavkom 1. Provedbene uredbe 2019/661 izmijenjeno je samo funkcioniranje mehanizma kvota HFC-a uspostavljeno Uredbom br. 517/2014, protivno članku 291. UFEU-a.
- 149 S jedne strane, tvrde da je članak 7. stavak 1. Provedbene uredbe 2019/661 nezakonit jer se njime mijenjaju pravila o „distribuciji” kvota HFC-a, odnosno pravo poduzeća na dodjelu vlastitih kvota.
- 150 S druge strane, učinak članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661 bio bi zabraniti poduzećima koja se ne smatraju jedinstvenim proizvođačem ili uvoznikom prijenos kvota HFC-a.
- 151 Prema Komisijinu mišljenju, pravilom uvedenim člankom 7. stavkom 1. Provedbene uredbe 2019/661 nije izmijenjen mehanizam raspodjele kvota HFC-a. Ono poduzeća koja imaju istog stvarnog vlasnika samo dovodi do toga da odrede gospodarski subjekt koji se smatra jedinstvenim proizvođačem ili uvoznikom kojem se dodjeljuju jedinstvena referentna vrijednost i

odgovarajuće kvote HFC-a, s tim da se iznos jedinstvene referentne vrijednosti uvijek utvrđuje s obzirom na količine HFC-a koje su ranije stavljene na tržište. Navedeno pravilo tako omogućuje da se spriječi izbjegavanje sustava kvota koji se sastoji od toga da isti stvarni vlasnik upiše više poduzeća u registar da bi ostvario pravo na dodatne kvote HFC-a i da se osigura jednako postupanje prema operaterima na tržištu.

- 152 Osim toga, iz uvodne izjave 19. Uredbe br. 517/2014 proizlazi da svrha prijenosa kvota HFC-a nije stjecanje dobiti, nego služi zadržavanju fleksibilnosti tržišta, tako da gubitak mogućnosti prijenosa kvota za poduzeće povezano s jedinstvenim proizvođačem ili uvoznikom jest u skladu s ciljem koji želi postići zakonodavac Unije.
- 153 Tužitelji stoga ne dokazuju na koji način Provedbena uredba 2019/661 povrjeđuje članak 291. stavak 2. UFEU-a. Osim toga, iz uvodne izjave 18. i članka 17. stavka 1. Uredbe br. 517/2014 proizlazi da registar HFC-a mora služiti učinkovitoj provedbi mehanizma kvota HFC-a, a iz članka 17. stavka 2. navedene uredbe da Komisija ima zadaću osigurati neometano funkcioniranje registra.
- 154 U skladu s člankom 291. stavkom 2. UFEU-a, kada su potrebni jedinstveni uvjeti za provedbu pravno obvezujućih akata Unije, tim se aktima provedbene ovlasti dodjeljuju Komisiji ili Vijeću u posebnim valjano utemeljenim slučajevima i u slučajevima predviđenima u člancima 24. i 26. UEU-a. U skladu s člankom 291. stavkom 4. UFEU-a riječ „provedben” umeće se u odgovarajućem rodu u naslov provedbenih akata.
- 155 Iz Provedbene uredbe 2019/661 proizlazi da se ona temelji na članku 17. stavku 2. Uredbe br. 517/2014, prema kojem Komisija može, u mjeri u kojoj je to potrebno, putem provedbenih akata osigurati neometano funkcioniranje registra HFC-a. Slijedom toga, u toj se odredbi primjenjuje članak 291. stavak 2. UFEU-a. Stoga je provedbena ovlast dodijeljena Komisiji istodobno ograničena člankom 291. stavkom 2. UFEU-a i člankom 17. stavkom 2. Uredbe br. 517/2014.
- 156 Kad je Komisiji dodijeljena provedbena ovlast na temelju članka 291. stavka 2. UFEU-a, ona je pozvana pobliže odrediti sadržaj zakonodavnog akta (vidjeti u tom smislu presudu od 15. listopada 2014., Parlament/Komisija, C-65/13, EU:C:2014:2289, t. 43.).
- 157 Komisija pobliže određuje zakonodavni akt ako odredbe provedbenog akta koji ona donosi, s jedne strane, poštuju glavne opće ciljeve koji se žele postići zakonodavnim aktom i, s druge strane, ako su potrebne ili korisne za provedbu tog akta a da ga ne dopunjuju ili izmjenjuju, čak ni u njegovim dijelovima koji nisu ključni (vidjeti u tom smislu presudu od 15. listopada 2014., Parlament/Komisija, C-65/13, EU:C:2014:2289, t. 45. i 46.).
- 158 Osim toga, u skladu s člankom 17. stavkom 1. Uredbe br. 517/2014, Komisija najkasnije do 1. siječnja 2015. uspostavlja registar HFC-a i osigurava njegovo funkcioniranje.
- 159 U skladu s uvodnom izjavom 18. Uredbe br. 517/2014, Komisija bi trebala osigurati uspostavu središnjeg registra HFC-a za upravljanje kvotama, za stavljanje HFC-a na tržište i za izvješćivanje, uključujući izvješćivanje o opremi koja je stavljena na tržište.

160 Iz prethodnih odredbi proizlazi da je Komisijina provedbena ovlast, predviđena člankom 17. stavkom 2. Uredbe br. 517/2014 ograničena na osiguravanje neometanog funkcioniranja registra HFC-a, koji je instrument koji služi za upravljanje kvotama, za stavljanje HFC-a na tržište i za izvješćivanje, uključujući izvješćivanje o opremi koja je stavljena na tržište.

161 U ovom slučaju stoga treba ispitati prekoračuje li, kao što to tvrde tužitelji, članak 7. stavak 1. Provedbene uredbe 2019/661 ovlast predviđenu u članku 17. stavku 2. Uredbe br. 517/2014, uzimajući u obzir ograničenja koja su za svaku provedbenu ovlast utvrđena člankom 291. stavkom 2. UFEU-a. Konkretnije, valja ispitati je li Komisija, kao što to tvrde tužitelji, dopunila ili izmijenila Uredbu br. 517/2014 kad je riječ o, s jedne strane, pravima poduzeća na dodjelu kvota HFC-a i, s druge strane, pravima poduzeća da prenesu kvote HFC-a.

1) Pitanje je li člankom 7. stavkom 1. Provedbene uredbe 2019/661 Uredba br. 517/2014 dopunjena ili izmijenjena kad je riječ o pravima poduzeća na dodjelu kvota HFC-a

162 Tužitelji tvrde da je članak 7. stavak 1. Provedbene uredbe 2019/661 nezakonit jer se njime određena poduzeća lišavaju prava na vlastite kvote HFC-a kojima su raspolagala prije stupanja na snagu te odredbe.

163 Točno je da je članak 7. stavak 1. Provedbene uredbe 2019/661 u ovom slučaju proizveo svoje izravne učinke u okviru postupka ponovnog izračuna referentnih vrijednosti (vidjeti točke 80. do 86. ove presude).

164 Međutim, iz Priloga VI. točke 1. Uredbe br. 517/2014 kojom se uspostavlja mehanizam dodjele proizlazi da se kvote HFC-a poduzeću dodjeljuju na temelju utvrđivanja referentne vrijednosti za to poduzeće.

165 Treba stoga ispitati pravila predviđena Uredbom br. 517/2014 u vezi s pravima poduzeća na referentnu vrijednost i, prema tome, na kvote HFC-a, kako bi se utvrdilo jesu li ona bila izmijenjena ili dopunjena člankom 7. stavkom 1. Provedbene uredbe 2019/661.

166 U skladu s člankom 16. stavkom 3. Uredbe br. 517/2014, Komisija do 31. listopada 2017. i svake tri godine nakon toga ponovno izračunava referentne vrijednosti za proizvođače i uvoznike iz stavaka 1. i 2. tog članka na temelju godišnjeg prosjeka količina HFC-a zakonito stavljenih na tržište od 1. siječnja 2015., kako su prijavljene u skladu s člankom 19. za dostupne godine.

167 U Uredbi br. 517/2014 nije dana definicija pojma „proizvođači i uvoznici” u smislu gore navedene odredbe.

168 Stoga, prije ispitivanja dosega članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661, valja najprije pojasniti pojam „proizvođači i uvoznici” u smislu članka 16. stavka 3. Uredbe br. 517/2014.

i) Pojam „proizvođači i uvoznici” u smislu članka 16. stavka 3. Uredbe br. 517/2014

169 Pojašnjenje pojma „proizvođači i uvoznici” koji se koristi u članku 16. stavku 3. Uredbe br. 517/2014, podrazumijeva uzimanje u obzir, u svrhu tumačenja te odredbe prava Unije, ne samo njezina teksta već i njezina konteksta te ciljeva propisa kojeg je ona dio (vidjeti presudu od 7. svibnja 2019., Njemačka/Komisija, T-239/17, EU:T:2019:289, t. 40. i navedenu sudsku praksu).

- 170 Komisija je na raspravi tvrdila da taj pojam treba tumačiti u vezi s pojmom „poduzeće”, utvrđenim u članku 2. točki 30. navedene uredbe.
- 171 Iz članka 2. točke 30. podtočaka (a) do (c) Uredbe br. 517/2014, u pogledu onog što je relevantno u ovom slučaju, proizlazi definicija pojma poduzeće prema kojoj je riječ o svakoj fizičkoj ili pravnoj osobi koja, među ostalim, proizvodi, uvozi ili stavlja na tržište fluorirane stakleničke plinove, pri čemu HFC predstavlja takve plinove na temelju točke 2. navedenog članka.
- 172 Prema tumačenju koje zagovara Komisija, upućivanje na „proizvođače i uvoznike” u članku 16. stavku 3. Uredbe br. 517/2014 odnosi se dakle na svako poduzeće u smislu članka 2. točke 30. navedene uredbe, odnosno osobito na svaku fizičku ili pravnu osobu koja proizvodi, uvozi ili stavlja na tržište HFC-ove.
- 173 Kao prvo, u prilog Komisijinoj tezi, valja istaknuti da je zakonodavac Unije bez razlike upotrijebio pojmove poduzeće i proizvođač ili uvoznik.
- 174 Najprije, člankom 16. stavkom 3. Uredbe br. 517/2014 predviđeno je da se postupak ponovnog izračuna referentnih vrijednosti odnosi na proizvođače i uvoznike iz stavaka 1. i 2. tog članka.
- 175 Članak 16. stavak 2. prvi podstavak Uredbe br. 517/2014 upućuje na pojam proizvođača ili uvoznika. Međutim, taj članak u trećem podstavku predviđa da se „poduzeća” prije podnošenja izjave u skladu sa stavcima 2. i 4. navedenog članka upisuju u registar HFC-a. Stoga su proizvođači ili uvoznici iz prvog podstavka poduzeća u skladu s trećim podstavkom.
- 176 Nadalje, u uvodnoj izjavi 16. Uredbe br. 517/2014 navedeno je da bi Komisija redovitim ponovnim izračunima referentnih vrijednosti i kvota trebala osigurati da se „poduzećima” dopusti nastavak aktivnosti na temelju prosječnih količina koje su posljednjih godina stavili na tržište.
- 177 Naposljetku, u članku 19. stavku 6. Uredbe br. 517/2014 nalazi se izraz „svako poduzeće” kako bi se propisale posebne obveze „svakom proizvođaču [i] uvozniku” iz stavka 1. te odredbe koji izvješćuje o stavljanju na tržište 10 000 tona ekvivalenta CO₂ ili više HFC-a tijekom prethodne kalendarske godine.
- 178 Kao drugo, iz odredbi članka 16. stavka 1. u vezi s njegovim stavkom 3. Uredbe br. 517/2014 također proizlazi da su proizvođači i uvoznici iz stavka 3. navedenog članka fizičke ili pravne osobe, uzete pojedinačno.
- 179 Naime, članak 16. stavak 1. Uredbe br. 517/2014, na koji upućuje stavak 3. navedenog članka, predviđa da Komisija određuje za svakog proizvođača ili uvoznika, koji je prijavio podatke u skladu s člankom 6. Uredbe br. 842/2006, referentnu vrijednost koja se temelji na prijavljenim količinama HFC-a koje su stavljene na tržište od 2009. do 2012.
- 180 Članak 6. stavak 1. točke (a) i (b) Uredbe br. 842/2006 određivao je da svaki proizvođač, uvoznik i izvoznik fluoriranih stakleničkih plinova svake godine do 31. ožujka, počevši od 31. ožujka 2008., dostavlja određene podatke Komisiji i dotičnoj državi članici. Ta se obveza među ostalim odnosi na „svakog proizvođača koji proizvodi više od jedne tone fluoriranih stakleničkih plinova godišnje” i na „svakog uvoznika koji uvozi više od jedne tone stakleničkih plinova godišnje”.

- 181 Iako Uredbom br. 842/2006 nisu definirani pojmovi proizvođača ili uvoznika, iz doslovnog tumačenja njezinih odredbi, osobito iz upućivanja na „svakog proizvođača” ili „svakog uvoznika”, proizlazi da se odnosila na svaku fizičku ili pravnu osobu koja proizvodi ili uvozi barem jednu tonu fluoriranih stakleničkih plinova godišnje.
- 182 Osim toga, valja istaknuti da se u uvodnoj izjavi 15. Uredbe br. 517/2014, koja se odnosi na količinske pragove koji se primjenjuju na gospodarske subjekte koji su tijekom referentnog razdoblja između 2009. i 2012. stavili HFC-ove na tržište, spominje izračun referentnih vrijednosti i raspodjela kvota „pojedinačnim proizvođačima i uvoznicima”.
- 183 Kao treće, tumačenje prema kojem su proizvođači i uvoznici iz članka 16. stavka 3. Uredbe br. 517/2014 pojedinačne fizičke ili pravne osobe potkrijepljeno je upućivanjem na „pojedinačne proizvođače i uvoznike” u uvodnoj izjavi 14. i članku 16. stavcima 1. i 5. Uredbe br. 517/2014.
- 184 S obzirom na prethodno navedeno, članak 16. stavak 3. Uredbe br. 517/2014 treba tumačiti na način da svako poduzeće, shvaćeno kao pojedinačna fizička ili pravna osoba, koje je od 1. siječnja 2015. zakonito stavilo HFC-ove na tržište i koje je podnijelo izjavu predviđenu člankom 19. Uredbe br. 517/2014, ima pravo na referentnu vrijednost svake treće godine kad se ponovno izračunavaju referentne vrijednosti.
- ii) Doseg članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661*
- 185 U skladu s člankom 7. stavkom 1. Provedbene uredbe 2019/661, sva poduzeća s istim stvarnim vlasnikom ili više njih smatraju se jednim jedinstvenim uvoznikom ili proizvođačem u svrhu ponovnog izračuna referentnih vrijednosti u skladu s člankom 16. stavkom 3. Uredbe br. 517/2014, a taj jedinstveni uvoznik ili proizvođač jest poduzeće koje je prvo upisano ili, ovisno o slučaju, drugo upisano poduzeće koje je stvarni vlasnik naveo.
- 186 Kao prvo, iz uvodne izjave 5. Provedbene uredbe 2019/661 proizlazi da je cilj odredbi članka 7. navedene provedbene uredbe spriječiti izbjegavanje ili zlouporabu zahtjeva za raspodjele kvota. Konkretno, u slučajevima gdje isti stvarni vlasnik ili više njih upiše više poduzeća s ciljem ostvarivanja veće raspodjele kvota HFC-a od udjela pojedinačnog poduzeća u maksimalnoj količini HFC-a koji se stavljaju na tržište u Uniji, takva poduzeća upisana pod istim stvarnim vlasnikom trebala bi se smatrati jednim poduzećem.
- 187 Kao što je to Komisija pojasnila na raspravi, Provedbenom uredbom 2019/661 tako se uvodi novo pravilo koje joj omogućuje da s više različitih pravnih osoba koje imaju istog stvarnog vlasnika postupa kao s jednim subjektom, kako bi se izbjeglo to da stvarni vlasnik poduzeća koje je već upisano u registar HFC-a osnuje pravne osobe samo zato da bi one prijavile svoju namjeru da sljedeće godine na tržište stave HFC-ove na temelju članka 16. stavka 2. Uredbe br. 517/2014, time dobiju kvote HFC-a i da naposljetku, na temelju članka 16. stavka 3. te uredbe ostvare pravo na referentnu vrijednost zbog količina HFC-a koje su zakonito stavile na tržište.
- 188 Stoga pojam poduzeća u smislu članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661 treba tumačiti na način da se, poput pojma poduzeća u smislu Uredbe br. 517/2014, odnosi na pojedinačnu fizičku ili pravnu osobu.

- 189 Kao drugo, valja primijetiti to da je Komisija, donošenjem članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661, dodala uvjete koji nisu predviđeni člankom 16. stavkom 3. Uredbe br. 517/2014 za utvrđivanje prava poduzeća koja imaju istog stvarnog vlasnika da im se odrede referentne vrijednosti.
- 190 Na temelju članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661, određena poduzeća imaju, kao jedinstveni proizvođači ili uvoznici, pravo na jedinstvenu referentnu vrijednost utvrđenu s obzirom na vlastite izjave dane u skladu s člankom 19. Uredbe br. 517/2014 kao i na iste izjave koje su dala druga poduzeća koja imaju istog stvarnog vlasnika.
- 191 Suprotno tomu, druga poduzeća, iako su stavila na tržište HFC-ove i dala izjave u skladu s člankom 19. Uredbe br. 517/2014, nemaju pravo na vlastitu referentnu vrijednost, s obzirom na to da je ona dodijeljena drugom poduzeću koje ima istog stvarnog vlasnika i ispunjava uvjete da bi ga se smatralo jedinstvenim proizvođačem ili uvoznikom.
- 192 Time prethodno navedeni uvjeti dovode do izmjene sustava uspostavljenog člankom 16. stavkom 3. Uredbe br. 517/2014 jer na njegovu temelju svako poduzeće koje je zakonito stavilo na tržište HFC-ove od 1. siječnja 2015. i koje je podnijelo izjavu predviđenu člankom 19. Uredbe br. 517/2014 ima pravo na referentnu vrijednost prilikom ponovnog izračuna referentnih vrijednosti do kojeg dolazi svake tri godine, pri čemu se ne vodi računa o identitetu njegova stvarnog vlasnika.
- 193 Kao treće, tužitelji s pravom tvrde da se člankom 7. stavkom 1. Provedbene uredbe 2019/661 mijenja i sustav raspodjele kvota HFC-a, uspostavljen Uredbom br. 517/2014.
- 194 Na temelju točke 1. Priloga VI. Uredbi br. 517/2014, jedinstvenom proizvođaču ili uvozniku u smislu članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661 dodjeljuju se, na temelju njegove jedinstvene referentne vrijednosti, ne samo kvote HFC-a koje odgovaraju količinama HFC-a koje je stavio na tržište od 1. siječnja 2015., nego i kvote koje odgovaraju količinama HFC-a koje su od 1. siječnja 2015. na tržište stavila poduzeća koja imaju istog stvarnog vlasnika. Međutim, da nema članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661, to isto poduzeće ne bi bilo određeno kao jedinstveni proizvođač ili uvoznik te bi stoga primilo samo kvote koje odgovaraju referentnoj vrijednosti koja je utvrđena samo s obzirom na količine HFC-a koje je stavilo na tržište od 1. siječnja 2015.
- 195 S druge strane, poduzeća koja imaju istog stvarnog vlasnika kao i jedinstveni proizvođač ili uvoznik gube pravo na vlastitu referentnu vrijednost i stoga pravo da im se na temelju takve vrijednosti dodijele vlastite kvote HFC-a, iako bi imala pravo na te kvote da nije bilo članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661.
- 196 Iz svega prethodno navedenog proizlazi da su člankom 7. stavkom 1. Provedbene uredbe 2019/661 izmijenjena prava koja su dotična poduzeća imala na temelju Uredbe br. 517/2014 u pogledu prava na referentnu vrijednost i mogućnosti da im se dodijele vlastite kvote HFC-a.
- 2) Pitanje je li člankom 7. stavkom 1. Provedbene uredbe 2019/661 Uredba br. 517/2014 dopunjena ili izmijenjena kad je riječ o pravu poduzeća na prijenos kvota HFC-a*
- 197 Prema članku 18. stavku 1. Uredbe br. 517/2014, svaki proizvođač ili uvoznik za kojeg je referentna vrijednost određena u skladu s člankom 16. stavkom 1. ili stavkom 3. navedene uredbe i kojem je kvota dodijeljena u skladu s člankom 16. stavkom 5. te uredbe, može prenijeti kvote HFC-a.

- 198 Iz toga slijedi da je pravo na prijenos kvote HFC-a rezervirano za poduzeća koja su ostvarila pravo na dodjelu kvote na temelju referentne vrijednosti.
- 199 Međutim, iz točaka 189. do 192. ove presude proizlazi da su, na temelju članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661, poduzeća koja imaju istog stvarnog vlasnika kao i jedinstveni proizvođač ili uvoznik izgubila pravo na vlastitu referentnu vrijednost koje su imala prije stupanja na snagu te odredbe samo na temelju članka 16. stavka 3. Uredbe br. 517/2014.
- 200 Slijedom toga, ista ta poduzeća, čak i kad bi mogla imati pravo na prijenos kvota HFC-a, od stupanja na snagu Provedbene uredbe 2019/661 više ne ispunjavaju uvjete koji su člankom 18. stavkom 1. Uredbe br. 517/2014 predviđeni da bi sama mogla provesti takav prijenos.
- 201 Budući da je utvrđeno da postoji tržište na kojem se trguje kvotama HFC-a (vidjeti točku 100. ove presude), gore navedena poduzeća time su izgubila pravo da na tržištu prenose kvote HFC-a.
- 202 Valja dodati da se taj gubitak prava na prijenos kvota HFC-a odnosi na poduzeća koja, poput španjolskog društva, HFC-ove stavljaju na tržište od stupanja na snagu Uredbe br. 517/2014, iako iz izvješća Komisije od 13. srpnja 2017. o procjeni načina dodjele kvota u skladu s Uredbom (EU) br. 517/2014 (COM(2017) 377 (*final*)) proizlazi da je ograničenje prava na prijenos kvota HFC-a bilo predviđeno kako bi se izbjeglo to da poduzeća koja se ne bave prodajom HFC-ova podnesu zahtjev za besplatnim kvotama samo u svrhu prodaje tih prava.
- 203 Stoga tužitelji s pravom tvrde da je člankom 7. stavkom 1. Provedbene uredbe 2019/661 izmijenjena Uredba br. 517/2014 kad je riječ o pravima poduzeća na prijenos kvota HFC-a.

3) Zaključak

- 204 Iz prethodno navedenog proizlazi da je Komisija donošenjem članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661 izmijenila: prava koja su predmetna poduzeća imala na temelju Uredbe br. 517/2014 u pogledu prava na referentnu vrijednost, mogućnosti da im se dodijele vlastite kvote HFC-a, kao i mogućnosti prijenosa navedenih kvota.
- 205 Stoga tužitelji s pravom tvrde da je Komisija prekoračila provedbenu ovlast koja joj je dodijeljena člankom 17. stavkom 2. Uredbe br. 517/2014.
- 206 Naime, na temelju te odredbe, navedena ovlast ograničena je na osiguravanje neometanog funkcioniranja registra HFC-a, koji je instrument koji služi za upravljanje kvotama, stavljanje HFC-a na tržište i izvješćivanje, uključujući izvješćivanje o opremi koja je stavljena na tržište (vidjeti točku 160. ove presude). Međutim, pravilo predviđeno u članku 7. stavku 1. Provedbene uredbe 2019/661 ne bavi se pitanjem upravljanja kvotama, stavljanja HFC-a na tržište ili određenih izvješćivanja kako bi se osiguralo neometano funkcioniranje registra HFC-a. Ta odredba, u dijelu u kojem izravno utječe na prava dotičnih poduzeća na referentnu vrijednost, dodjelu kvota HFC-a i prijenos kvota, mijenja samo funkcioniranje sustava kvota HFC-a.
- 207 Osim toga, kao što to ističu tužitelji, time što je člankom 7. stavkom 1. Provedbene uredbe 2019/661 izmijenila samo funkcioniranje sustava kvota HFC-a, Komisija nije samo konkretno navela odredbe Uredbe br. 517/2014 da bi osigurala jedinstvene uvjete za provedbu, nego ju je izmijenila, protivno ograničenjima koja su propisana za svaku provedbenu ovlast na temelju članka 291. stavka 2. UFEU-a.

- 208 Okolnost koju je istaknula Komisija, prema kojoj članak 7. stavak 1. Provedbene uredbe 2019/661 u ovom slučaju ne utječe na ukupnu količinu kvota HFC-a raspoređenu svim poduzećima koja imaju istog stvarnog vlasnika ne mijenja ništa u prethodnim utvrđenjima, prema kojima je Komisija izmijenila prava predmetnih poduzeća u pogledu prava na referentnu vrijednost, mogućnosti da im se dodijele vlastite kvote HFC-a i mogućnosti njihova prijenosa.
- 209 Što se tiče Komisijina argumenta prema kojem je cilj članka 7. stavka 1. Provedbene uredbe 2019/661 zajamčiti jednako postupanje prema poduzećima ili izbjeći to da ona prekoračuju kvotu HFC-a koja im je dodijeljena, njime se ni u kojem slučaju ne može opravdati odstupanje od pravila utvrđenih člankom 17. stavkom 2. Uredbe br. 517/2014 i člankom 291. UFEU-a u pogledu opsega ovlasti nositelja provedbene ovlasti.
- 210 S obzirom na sve prethodno navedeno, valja utvrditi da Komisija nije bila ovlaštena donijeti članak 7. stavak 1. Provedbene uredbe 2019/661.
- 211 Članak 7. stavak 1. Provedbene uredbe 2019/661 dakle nezakonita je odredba koja se ne može primijeniti u ovom slučaju.
- 212 Slijedom toga, treba poništiti odluke iz pobijanih akata, donesene na temelju gore navedene nezakonite odredbe, a da pritom nije potrebno ispitati druge prigovore istaknute u prilog prigovorima nezakonitosti i drugim tužbenim razlozima koje su istaknuli tužitelji.
- 213 Zbog istih tih razloga, treba poništiti dopis od 20. studenoga 2019. u dijelu u kojem je upućen tužiteljima i koji zbog toga predstavlja akt kojim se potvrđuju pobijani akti (vidjeti točku 127. ove presude).

[omissis]

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (prvo prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Predmeti T-825/19 i T-826/19 spajaju se u svrhu donošenja presude.

2. Poništavaju se: odluka iz drugog od dopisâ koje je Europska komisija poslala 27. rujna 2019., odluka iz Komisijina dopisa od 30. rujna 2019. te odluka iz Komisijina dopisa od 20. studenoga 2019. u dijelu u kojem je upućen društvima Tazzetti SpA i Tazzetti SA.

3. U preostalom dijelu tužbe se odbijaju.

4. Komisiji se nalaže snošenje, osim vlastitih, i troškova društava Tazzetti SpA i Tazzetti SA.

van der Woude

Kanninen

Póltorak

Porchia

Stancu

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 22. ožujka 2023.

Potpisi